

Molnár Béla

VÉGTELEN KÖRMELET

Eddig tartott.

Vágytam a föld
kenyerére,
borára,
jöttem hát,
ettem és
ittam.

Kezdetben
néztem
a földeket,
az üres tájakat,
száraz dombokat,
az embert,
ahogy magot vet,
ahogy körbe-körbe
járva

gyomot tépdés
a tőkék körül,
a barázdákat
arca verejtékével
öntözi;
föltekint a néma
égre,
a könnytelen
felső világra:
bizony,
a föld újra meg újra
töviset és bojtortjánt
terem.

Ha kínok között
született kenyér, bor,
megbújt
kosárkában,
kicsiny pohárban.

Ízlelni vágytam
egy falatot,
egy kortyot...

Ahogy forgott körbe
a világ,

úgy éheztem,
szomjaztam,
vágytam közéjük jönni.

Nem a kenyér,
nem a bor
íze
hívott.

Éhségükre éheztem,
szomjúságukra
szomjaztam.

Voltam magvető,
álltam a szélben,
madarak röptére
figyeltem,
még a sziklát is
megsírattam,

szántam a szomorú
töviseket,
nem sajnáltam
a magot.

Holnapra
leszek
földbe hullott mag,
malom kövei közé
jutott,
aranyló új búzaszem.
Földben nyugvó
szőlőtőke.

Eddig tartott,
ezen az estén
az asztalt figyeléd.

Eddig tartott az út,
az asztalig.

A szem látja ezt.
Láss tovább:

Több ez,
mint hat kőkorsó,
és tizenkét kosár.